

Válság a mennyben

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 14:4, 12-15; Ezékiel 28:2, 12-19;
Lukács 10:1-21; János 12:31; Jelenések 12:7-16

„Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónon ül, és a Báránycé” (Jel 7:10, ÚRK)!

„Mivel Isten kormányzatának alapja a szeretet törvénye, az értelmes lények csak akkor lehetnek boldogok, ha tökéletes összhangban élnek e törvény, az igaz élet nagyszerű elveivel. Isten minden teremtményétől azt kívánja, hogy szeretetből szolgálja - amely szolgálat jellemének értékeléséből fakad. Nem örül a kikényszerített szolgálatnak. Ő mindenkinek szabad akaratot ad, hogy önként szolgálhassa Őt” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 8. o.).

Amíg minden teremtmény elismerte a szeretet szövetségét, tökéletes összhang volt az egész univerzumban. Viszont egyetlen lázadó miatt mindez megváltozott. Lucifer úgy gondolta, hogy jobban tudná kormányozni a világot, mint Isten. Az Ő posztja és az azzal járó tekintély után áhítozott.

Sátán hatalomvágya miatt „háború támadt a mennyben” (Jel 12:7, ÚRK), amit azután lehozott a földre, amikor az édenbeli tiltott fánál lépre csalta Ádámot és Évát - mi pedig együtt élünk a következményekkel. Isten a megváltási tervvel lép fel a lázadás ellen és akarja helyreállítani a Sátán által felborított rendet, harmóniát.

BŰNESET A MENNYBEN

Ézs 14:4, 12-15 verseinek leírásában mi érzékelteti azt, hogy itt nem csupán Babilon királyáról, hanem egy emberi uralkodónál jóval nagyobb hatalomról van szó?

Földi király nem esett le a mennyből, ami arra utal, hogy még Babilon uralkodójánál is szükségképpen hatalmasabb az, akire a 12-15. versek vonatkoznak. Továbbá az ókori Közel-Keleten az égbe felmenetelt, az angyaloknál magasabb posztot és messze északon, a gyülekezet hegyén való lakozást egyaránt istenségre vonatkozó leírásnak tartották. Sátán törekvései világosan kitűnnek ebben a „kettős” próféciában.

Jézus hasonló módszerrel élt Jeruzsálem pusztulásáról (*Máté evangéliuma* 24. fejezet) szólva. A tanítványok a templom pusztulásáról kérdezték, Ő azonban a válaszában egyaránt utalt Jeruzsálem lerombolására, ami Kr. u. 70-ben, a rómaiak által következett be, valamint tágabb értelemben a világ végére. Hasonlóképpen Ézsaiás is ír egy földi uralkodó jellegzetes vonásairól, de pusztán emberi királynál összehasonlíthatatlanul hatalmasabb és nagyobb lényre vonatkoztatva mindazt.

Hogyan mutatja be Sátánt Ez 28:2, 12-19 szakasza?

Ez 28:13 leírása egy tökéletes lényt állít elénk, aki „*Isten kertjében*” volt, és olyan drágakövek díszítették, amelyek később a főpap mellvértjén is megjelentek. Azt a feladatot kapta, hogy oltalmazó kérub legyen Isten trónjánál, azonban szépsége miatt „megromlott”.

A felvillanó képek emberi párhuzamai isteni valóságokat segítenek megérteni. A próféták azt használták fel, ami hozzánk közelebb áll, könnyebben érthető, hogy olyan dolgot magyarázzanak el, amit önmagában nehezebben fognánk fel. Itt a földön számunkra nehezen elképzelhető, ami a mennyben történik, viszont azt mindannyian értjük, hogy milyen hatásai lehetnek a földi uralkodók kirívó, ártalmas, politikai ambícióinak. Ézsaiás és Ezékiel a megmagyarázhatatlan változás okaiba enged bepillantást: miért történhetett, hogy a történelem bizonyos pontján mindazt megromtotta a pusztító, romboló nagyravágás, ami Isten rendjében még csodálatosan szép és tökéletes volt.

A tökéletes Isten által teremtett tökéletes lény, méghozzá tökéletes környezetben felfuvalkodott és ennyire képes volt megromtani önmagát! Mire figyelmeztet ez bennünket, bűnös embereket ennek az érzésnek a veszélyes voltával kapcsolatban?

E VILÁG FEJEDELME

János miért nevezi Sátánt úgy, hogy „e világ fejedelme” (Jn 12:31; 14:30; 16:11)?

Amikor Isten az Édenbe helyezte Ádámot és Évát, megbízta őket a kert gondozásával (1Móz 2:8, 15). A gondjaira bízott minden állatot a vízben, a levegőben és a földön (1Móz 1:26, 28). Ádám nevet adott az állatoknak, és ezzel bizonyította, hogy felügyel rájuk. Általában az a névadó, akinek ez jogában áll, tehát az élőlényeket elnevező Ádám világosan bemutatta, hogy ő volt a föld uralkodója.

Miután Ádám elveszítette uralmát, Sátán igen gyorsan belépett, hogy kitöltse a keletkezett űrt. Krisztus golgotai áldozata által viszont lehetővé vált az emberiség helyreállítása, aminek részeként a megváltottak az egész örökkévalóságon át együtt uralkodnak majd Istennel királyokként és papokként (Jel 1:6; 5:10).

Jób könyvének első fejezetei feltárják előttünk Ádám veszteségének óriási voltát. A könyv bepillantást enged a világegyetem tróntermébe, ugyanakkor azt is láthatjuk, hogy a bűneset óta az emberiség alárendelődött a természet világának.

Olvassuk el Jób 1:6-7 és 2:1-2 verseit! Vajon Sátán miért úgy mutatkozik be Isten fiainak az összejövételén, mint aki körülkerülte és át- meg átjárta a földet?

„Körülkerültem és át meg átjártam a földet” - ez nem egy turistára jellemző tevékenység. A Szentírásban ez a megfogalmazás jelzi a tulajdonos fellépését. Amikor Isten Ábrahámnak adott egy földterületet, azt mondta neki, hogy járja be azt „hosszában és szélében” (1Móz 13:17), és hasonlóan szólt Mózeshez és Józsuéhoz is (5Móz 11:24; Józs 1:3). Bizonyos értelemben Sátán azzal kérkedett, hogy ő „e világ istene” (2Kor 4:4, ÚRK).

Sátán bemutatkozása *Jób könyve* első két fejezetében párhuzamban áll a *Mózes első könyve* 3. fejezetében történetekkel. Sátán bajt idéz elő a Paradicsomban, majd pedig hagyja, hogy áldozatai, az emberek szenvedjenek távollétében.

Milyen bizonyítékait láthatjuk Sátán ténykedésének a világon? Hogyan találhatunk reményt abban az ígéletben, hogy egy nap majd vége lesz minden rossznak?

HÁBORÚ A MENNYBEN

El sem tudjuk képzelni, milyen lehetett a mennyei háború, vagyis fogalmunk sincs arról, hogy milyen valós küzdelmeket vívtak ott. Csak azt olvassuk, hogy Sátánt az angyalaival együtt kivetették a mennyből. A Biblia semmit nem árul el a küzdelem fizikai utóhatásairól, inkább a földön tapasztalható lelki következményeket taglalja.

Mit tudhatunk meg Jel 12:7-16 verseiből a nagy küzdelemről, illetve a mennyre és a földre gyakorolt hatásáról?

Figyeljük meg, hogy János apostol bizakodóan szól „*a mi atyánkfiainak vádolója*” és a győztesek között zajló folyamatos harcról! Az üdvösséggel és Isten országa eljövetelével kapcsolja össze. Ezt a pozitív gondolatot az egész fejezet aláhúzza, mert a nagy küzdelem fontos oldala.

Figyeljük meg a 12. fejezet alapvető összefüggését! Három súlyos fenyegetéssel találkozunk, de mindegyiket meglepő szabadítás követi. Isten drámai erejű látomásban mutatta meg Jánosnak a Krisztus és Sátán között dúló harcot, de azt is, hogy mennyire egyenlőtlennek tűnik.

Példának okáért, a nagy vörös sárkány (Sátán, Jel 12:9) arra készül, hogy megegye a születendő gyermeket (Jézus). Ugyan melyik kisbaba élne ilyesmit túl? Ő azonban életben marad, majd Isten trónjához ragadtatik. A sárkány üldözni próbálja az anyát (Isten népének szimbóluma, lásd Jel 12:13). Hogyan védhetné meg magát egy sárkánytól egy anya, aki éppen akkor szült? Ám ő is csodálatos módon megmenekül (14. vers). Az Isten választottainak elpusztítására tett harmadik kísérlet az volt, amikor a sárkány árvizet bocsát az asszony után (15. vers). Egy nő az árvízzel szemben? Isten azonban ismét közbelép és megszabadítja az asszonyt (16. vers).

Ezek után a sárkány figyelme az asszony utódai felé fordul. Haragszik és hadakozik ellenük. A történelem világosan bemutatja, hogyan üldözték és nyomták el Isten népét az évek során. Sokszor reménytelennek látjuk a küzdelmet, és azon tűnődünk, hogyan élik túl a hűségesek, miközben megfedkezünk arról, hogy a történetnek még nincs vége – *A jelenések könyve* 14. fejezetében folytatódik, ahol a hűségesek Isten trónusa előtt állnak, tehát ők is megszabadulnak!

Amikor úgy érezzük: legyűrnek a nálunk hatalmasabb erők, hogyan tanulhatunk meg bátorságot meríteni abból a gondolatból, hogy az Úr mindennél hatalmasabb?

SÁTÁN LEVETTETETT

Amint láttuk, a mennyei háború nem korlátozódott a mennyre, a földre is áterjedt. Úgy tűnik, Sátán („a mi atyánkfiainak vádolója”, Jel 12:10) egy bizonyos ideig még odajárulhatott Isten trónjához és vádolhatta Isten népét. Jób olyan bibliai szereplő volt, aki ezt az igazságtalanságot szenvedte el.

Mit jelent, amit Krisztus Lk 10:1-21 szakaszában mondott Sátánról?

Jézus elküldte hetven tanítványát, de előtte meghagyta nekik, hogy ne vigyenek magukkal váltóruhát, se pénzt (4. vers), és Isten áldását kérik azokra, akik vendégül látják őket (5. vers). Figyelmeztetett, hogy olyanok lesznek, mint bárányok a farkasok között (3. vers). Ez az aggasztó gondolat jelentkezik *A jelenések könyve* 12. fejezetében is, amikor a sárkány hadakozik Isten népével.

Miután a tanítványok lelkesedve visszatértek útjukról (17. vers), elmondták, hogy még az ördögök is engedtek nekik, ami bizonyára nagy örömmel töltötte el Jézust (21. vers). Ezen a háttéren jelentette ki, hogy Sátán villámlásként esett le az égből. Figyelmeztette a tanítványokat, hogy ne az ördögi seregek feletti hatalmuknak örüljenek, hanem annak, hogy a nevüket feljegyezték a mennyben (20. vers). Ez a megjegyzés is határozottan oda rendeli az ember üdvösségét, ahová tartozik: Megváltónk kezébe. Jézus volt az, aki legyőzte az ellenséget, nem mi!

Jézus követőinek azonban kiváltságuk, hogy bizonyosságot tegyenek az általa megnyert üdvösségről. Ez az epizód Lk 10:17-20 verseiben összeköti a bizonyosságtevés munkáját, amit Jézus bízott a népére a Sátán feletti hatalommal a nagy küzdelemben. A bizonyosságtevés munkája elmorzsolja azt a hatalmat, amivel Sátán bír a világ népei fölött, és alkalmat ad az embernek arra, hogy újból folytathassa eredeti feladatát, Isten országának terjesztését.

Az ellenség feletti hatalom csak azért lehetséges, mert Jézus győzelmet aratott a kereszten. Pál kijelenti, hogy Jézus „Lefegyverezte a fejedelemségeket és hatalmasságokat... diadalmaskodva rajtuk” (Kol 2:15, ÚRK). Isten népe Krisztusban lehet győztes. Sátán végzete már biztossá vált: „most vettetik ki e világ fejedelme” (Jn 12:31). Nem árthat többé Isten népének. Minden kétséget kizáróan örülhetünk, hogy az Úr a küzdelem!

**„...annak örüljete, hogy nevetek fel van írva a mennyben” (Lk 10:20).
Gondolkodjunk el ezen! Mit jelent ez, és miért ad okot az örömré?**

december 31.

FOLYAMATOS KÜZDELEM

Hasonlóan a rándulás reflexéhez, aminek következtében az éppen megölt mérges kígyó képes hátrakapva mérget fecskendezni abba, aki felemeli, Sátán marása még most is halálos. Vereséget szenvedett ugyan a Golgotán, de a veszély még nem múlt el.

Hogyan figyelmeztette Jézus a tanítványait Jn 16:33 versében a gonoszsgal szembeni folyamatos küzdelemre?

Jézus világossá tette, hogy követőinek nem lesz könnyű dolga, de a nehézségekre való összpontosítás helyett a benne elnyerhető győzelemre irányította a figyelmüket. Pál erről gondolkodott, és biztosította a római hívőket, hogy Isten majd összetöri Sátánt a lábuk alatt (Róm 16:20). János is ugyanezt hagyta meg az utolsó idők egyházának: győzelmük biztos a Bárány vére által (Jel 12:11).

Kik a „bizonyásgtevők” (Zsid 12:1-2, RÚF), és hogyan bátorítanak bennünket? Lásd még *A zsidókhöz írt levél* 11. fejezetét!

Zsidók 11. fejezete röviden felvázolja előttünk néhány kiemelkedő hithős életét. Ábel tökéletes áldozatot vitt Istennek, aki nem feledkezett meg róla, noha Ábel meghalt. Énók szokása szerint Istennel járt, ezért elragadtatott egyenesen a mennybe, az Úrhoz. Noé soha nem látott eseményekre figyelmeztetett, és a bűnbe mélyen belesüllyedt világnak kínálta fel a szabadulás lehetőségét. Ábrahám fejlett civilizációt hagyott maga mögött, amikor elindult az Ígéret Földje felé. Sára a megígért fiúgyermek édesanyja lett, pedig már túlságosan idős volt a gyermekszüléshez. Mózes azt választotta, hogy együtt szenved a népével és nem a fáraó palotájában él. Ráháb bizonyásgot tett Isten nagyságáról (Józs 2:9-11). Ők is azok közé tartoznak, akiből „a bizonyásgtevőknek ekkora fellege” (Zsid 12:1, RÚF) áll. Nem passzív szemlélők, mint egy sportverseny nézői, hanem aktívan tanúsítják előttünk Isten hűségét, aki minden küzdelmükben megtartotta őket. Nem állunk egyedül a nehéz harcban!

Gondolkozzunk el a Zsidók 11. fejezetében felsorolt hithősökről! Kik voltak, mit tudunk róluk? Milyen bátorítást találunk abban, hogy nem hibátlan, szeplőtlen emberek voltak, hanem olyanok, akik szintén küzdöttek félelmekkel, szenvedélyekkel és gyengeségekkel, mint ahogy mi is mindannyian?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Nem tudjuk, hogy miért ütötte fel a fejét a bűn Luciferben. Ellen White leírja, hogy „Lucifer lassanként helyt adott az önfelmagasztalás vágyának” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 9. o.). Egy tökéletes teremtményben történt meg ez, ami jól mutatja a szabad akarat valóságát és azt, hogy a szabad választás Isten kormányzásának részét képezi. Isten minden értelmes lényt jónak teremtett meg – erkölcsi lények voltak, jó, erkölcsös természetűek. Semmi nem hajlott bennük a bűn felé. Hogyan indult el mégis a bűn Luciferben? Erre az a felelet, hogy nincs rá válasz. Nincs mentés a bűnre. Ha találhatnánk bármilyen mentséget rá, akkor végeredményben Istent lehetne felelőssé tenni miatta. Emberként megszoktuk az ok/okozat kapcsolatokat. Csakhogy a bűnnek nincs oka, egyszerűen nincs rá indok. Irracionális, értelmetlen. Lucifer nem tudta igazolni tetteit, főként nem ő, aki olyannyira élvezte Isten kegyét. Valahogy azonban rossz útra tért és visszaélt a szabad választás lehetőségével. Ő, aki „fényhordozó” volt, Sátánná, „ellen-séggé” lett. Sok mindent nem értünk, annyit azonban világosan kell látnunk, hogy milyen óvatosságra kötelez a szabad akarat és szabad választás szent ajándéka!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Az irigységnek komoly szerepe volt Sátán Isten elleni lázadásában. Saját tapasztalataink szerint miért és hogyan lehet különösen romboló ez az érzés? Hogyan tanulhatunk meg küzdeni ellene?
2. Gondolkodjunk még a szabad akarat és a szabad választás nagyszerű ajándékán! Hogyan élünk vele nap mint nap? A helytelen döntések milyen rettenetes következményeit ismerjük? Hogyan tanulhatjuk meg jól használni a szabadságunkat?
3. Mi a törvény szerepe a szabad akarat összefüggésében? Már annak is a szabad akarat valóságáról kell tanúskodnia, hogy Istennek van törvénye. Végtére is, ugyan mi lenne az erkölcsi törvény szerepe erkölcsi lények nélkül, akik választhatják a törvény betartását? Mi minden következik abból, hogy van törvény? Mit mond ez az emberi szabadságról?
4. A világ bizonyos részein sokan tagadják az ördög létét. Miért ellentétes ez a legalapvetőbb bibliai értelmezéssel?

A KEGYELMES ISTEN ÉS A LÁZADÓ

„Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezer iziglen; megbocsát hamis-ságot, vétket és bűnt, de nem hagyja a bűnöst büntetlenül” (2Móz 34:6-7, RÚF).

„A nagy irgalmú Isten sokáig tűrt Lucifernek. Elégedetlenkedése kezdetén Lucifer még nem vesztette el kimagasló helyét; sőt még akkor sem, amikor hazugságait a hűséges angyaloknak mondogatni kezdte. Még sokáig a mennyben maradhatott. Isten újra és újra bocsánatot kínált neki azzal a feltétellel, hogy megbánja bűnét és engedelmeskedik. Isten olyan eszközökkel próbálta Sátánt meggyőzni tévedéséről, amelyeket csak a végtelen szeretet és bölcsesség tud kigondolni. Az engedetlenség szelleme mindaddig ismeretlen volt a mennyben. Először Lucifer maga sem látta, hová sodródik. Nem volt tisztában saját érzéseivel. Amikor bebizonyosodott, hogy elégedetlenségének semmi oka nincs, már tudta, hogy tévedett, hogy Isten kívánalmi jogosak, és ezt az egész menny előtt be kell ismer-nie. Ha ezt megtette volna, megmenthette volna önmagát és sok angyaltársát. Ekkor még nem számolta fel teljesen Isten iránti hűségét. Elhagyta ugyan oltalmazó kérubként betöltött helyét, de ha elismerve a Teremtő bölcsességét, vissza akart volna térni Istenhez, és örömmel vállalta volna az Isten csodálatos tervében neki szánt helyet, újra elfoglalhatta volna tisztét. Büszkesége azonban nem engedte meghódolni. Elszántan védte a maga álláspontját, bizonygatva, hogy nincs szüksége bűnbánatra, és teljesen belevetette magát az Alkotója elleni nagy küzdelembe...

Sátán a viszályért, amit ő okozott a mennyben, Isten törvényét és kormányzását okolta. Minden bajt az isteni uralkodás következményeként tüntetett fel. Azt állította, hogy ő meg akarja jobbítani Jahve törvényeit. Ezért nyilvánvalóvá kellett válnia, hogy mi húzódik állításai mögött, és mi lesz akkor, ha megcsinálja javasolt változtatásait Isten törvényében. Saját művének kell kárhoztatnia őt. Sátán kezdettől fogva azt állította, hogy nem lázad, ezért az egész világegyetemnek álarc nélkül kell látnia a csalót” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 426-428. o.).